

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting i subscripcions
IVAN GRAU, director financer
ORIOI GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**MÀQUINA DE MANAR I
AGÈNCIA DE COL·LOCACIÓ**

Salvador Cardús
i Ros

Sociòleg i periodista
salvador.cardus@menta.net

EN SÍNTESI

Aprofitar
Frankfurt

La sordesa del PSC

El PSC és, sobretot, una màquina de manar. Té una retòrica ideològica antiga però eficaç que li permet dissimular a la perfecció la seva veritable missió: ocupar el màxim de poder possible. Paradoxalment, el socialisme a Catalunya és una ideologia política que ha aconseguit perpetuar-se a base de no ser aplicada. En el terreny personal, els seus dirigents dibuixen un mostrari perfecte d'aquesta incoherència constitutiva. I, oh miracle!, ha aconseguit que no se n'hi faci retret. Diguem que es tracta d'un partit amb una enorme capacitat d'acomodació a la realitat, a l'*statu quo* que dèiem abans. I és un partit, en definitiva, que s'ajusta com un guant al funcionament dels aparells de dominació estatals. Estructuralment, és el partit més conservador de tot el mapa polític català.

PROVA CLARÍSSIMA DEL QUE DIC ÉS EL CAS DEL MODEL de desenvolupament de la ciutat de Barcelona i de la xarxa d'interessos empresarials que hi van associats. Són gairebé trenta anys de manar i teixir una sòlida teranyina que pot resistir qualsevol candidat que hi presentin. I només cal veure l'entusiasme gens dissimulat de determinats sectors empresarials que es feliciten de deixar-se governar per un partit que respecta els seus interessos sense altres "collonades" patriòtiques que no siguin les espanyoles. Aquí teniu les paraules de les principals organitzacions empresarials, agraint que se'ls deixi fer negocis en pau, és a dir, que la governació garanteixi l'estabilitat per tal d'assegurar el rendiment dels seus afers, que el risc ja el posen ells. O llegiu les recents paraules del conseller d'Economia tranquil·litzant els empresaris sobre l'aplicació —és a dir, anunciant la no-aplicació— de la llei de política lingüística en qüestions d'etiquetatge.

SERIA EXTRAORDINÀRIAMENT REVELADOR saber quants milers de persones depenen directament i indirecta, a temps complet o parcial, d'aquesta màquina de manar i, en conseqüència, d'aquesta gran agència de col·locació que ofereix llocs de treball de nivell d'ingressos mitjà i alt. Rieu-vos dels "vicis" derivats dels 23 anys de governs convergents, que no van passar mai de ser un joc de criatures al costat d'aquesta "multimunicipal" del poder polític, que ara també controla tres de les quatre Diputacions —algunes, amb presidència interposada— i, des de finals del 2003, el govern de la Generalitat. És a dir, pràcticament tot. I, abraçadabra, malgrat una caiguda lliure de votants mai no vista.

ÉS CONEGUT QUE EL PSC SEMPRE VA ESTAR MOSCA per l'anomalia que suposava que CiU controlés el poder regional. Males llengües deien que a Madrid ja els anava bé tenir-hi un govern nacionalista que podia fer de torna a canvi de peixet quan les eleccions no proporcionaven el pes electoral necessari. De fet, si hagués estat pel PSOE, ara governaria Mas. Però pel PSC, per bé que la Generalitat era —i és— un poder més aviat simbòlic i tenallat entre el poder municipal i el govern de l'Estat, això de no tenir-ne el control, li mantenia viu el disgust de 1980. Fins que ERC li va donar la satisfacció.

DURANT ELS VINT-I-TANTS ANYS que es va mantenir aquesta dualitat de poders, el multimunicipal del

CRISTINA LOSANTOS

“El PSC té un problema que tard o d'hora li esclatarà a la cara: no té orelles per a les aspiracions nacionals dels catalans. El PSC, nacionalment, sordeja”

PSC i el regional de CiU, a Catalunya es vivia en una de les dues realitats socials i culturals paral·leles que havien creat. A manca d'un país de veritat, en teníem dos de mentida. La majoria d'alts dirigents del PSC mai no van assistir al lliurament de premis de la Nit de Santa Llúcia, que era "territori nacionalista". De la mateixa manera, el món convergent no era present a cap manifestació cultural que es fes en "territori sioux". (En sentit estricte, els sioux, els de la reserva, sempre van ser els de CiU, però una de les gràcies del PSC va ser la de crear la imatge contrària). Cadascú tenia els seus artistes, els seus intel·lectuals, els seus jurats i premis, les seves sales d'exposició i de concert, els seus teatres, els seus mitjans de co-

municació... Es diu que una part de les cúpules dels partits només coincidien en els casaments o en els salons anuals de la Fira de Barcelona quan hi anava el rei.

ARA S'HA ACABAT LA CATALUNYA DUAL, i ja només hi ha un gran poder. El PSC està descobrint territoris que fins ara li eren ignots, i els voldrà colonitzar. Hi està especialitzant alguns dels seus empleats, com abans va saber especialitzar-ne d'altres en el control de les cases regionals i de fa poc, també, en les associacions de novíssims catalans. I, tanmateix, el PSC té un problema que tard o d'hora li esclatarà a la cara: no té orelles per a les aspiracions nacionals dels catalans. El PSC, nacionalment, sordeja.

DIC QUE LI ESCLATARÀ A LA CARA PERQUÈ AL PSC se li ha acabat la moma d'inventar un adversari tan malvat com va fer amb CiU. A vegades ho prova amb ERC, a qui tracta —a toc de consigna, una tècnica que sempre els ha funcionat de meravella— d'immadurs. Però en l'omnipotència, el PSC sordeja més que mai, i no sent que hi ha un bon tros de país a qui pot manar; però a qui mai no governarà. I aquest és el nostre drama actual: una oposició queca i una alternativa bòrnia davant d'uns manaires sords que no poden, no volen o no ens saben governar. Perquè per governar un país, per dir-ho com el poeta, cal somniar una pàtria completa, i ells en tenen prou que sigui petita.

Marçal
Sintes

Els escriptors catalans que escriuen en castellà han declinat la invitació per anar a la Fira del Llibre de Frankfurt. Estan naturalment en el seu dret. De raons i motius n'hi deu haver de més sòlids i de no tant, de particulars i potser també de més o menys generals. Com ha dit algú, si el socialista Ferran Mascarell ocupés encara la conselleria de Cultura potser alguns no s'haurien atrevit a fer tant el ronsa. En tot cas, és igual i ja està. A mi, personalment, no em semblava desencertada la idea de Bargañó, és a dir, que la literatura espanyola que es fa a Catalunya actués d'ambaixadora, contribuint a explicar el país i la seva cultura, sempre que la seva presència no tapés —com va passar a Guadalajara— sinó que contribuís a difondre la literatura catalana. Sigui com sigui, Catalunya anirà a Frankfurt amb un bon programa i amb un centenar llarg d'escriptors. Hi tenim tots plegats molt a guanyar, com a país, com deia, però també des del punt de vista dels escriptors i de la indústria en el seu conjunt. Convé donar-se a conèixer de forma seductora, fer contactes, comprar i vendre, etcètera, etcètera. Tot i que no serà la salvació de res, aprofitar l'ocasió és important per a una literatura d'un país petit i sense Estat —o, més ben dit, amb un Estat a repèl i a la contra— com el nostre. I que Jürgen Boos, director de la Fira, que fa un any reclamava escriptors en castellà, hagi entès bastant què i com som, doncs, què volen que els digui?, em sembla una fita notable, que alimenta la meua esperança que Frankfurt esdevingui, finalment i malgrat les polèmiques, un èxit.
m.sintes@hotmail.com